

Roomalaiskirjeen selitys 11**Room. 5:1–11****Savonlinnan Tuomiokirkko, 16.1.2013****Rauha Jumalan kanssa****Kertausta**

Edellä olemme käsitelleet Paavalin Roomalaiskirjeessä sitä, miten ihmisestä tulee vanhurskas eli Jumalalle kelpaava. Se ei tapahdu Jumalan lain kautta, ts. ei siten, että ihminen yrittää olla riittävän kunnollinen Jumalan käskyjen pitämisessä. Paavalin mukaan Jumalan lain ja käskyjen tehtävänä ei edes ole se, että etiikan avulla ihmisestä tulisi Jumalalle kelpaava. Lain tehtävänä on osoittaa meille syntisyytemme eli se, että meistä ei ole pitämään Jumalan käskyjä riittävän hyvin. Että sellaisen yrittämisessä on kyse itsekkästä pätemisen tarpeesta, jolla korotamme itsemme muitten yläpuolelle.

Jumalalle kelpaavaksi tullaan uskomalla Jeesukseen. Usko on ratkaiseva asia, koska se ottaa vastaan Jeesuksessa olevan lunastuksen. Hän on ostanut meidät vapaiksi synnin ja syyllisyyden vallasta verellään, ristinkuolemallaan. Paavalin mukaan hänen verensä on kuin kansi, jonka Jumala on asettanut syntiemme päälle, jotta se saadaan pois syyttämästä ja sotkemasta Jumala-suhdetta.

Seuraavaksi Paavali alkoi käsitellä uskoa tarkemmin. Sen hän teki tarkastelemalla Jumalan kansan kantaisän, Abrahamin, jumalasuhdetta. Hän osoitti, että sekin perustui uskoon. Abrahamilla ei ollut lakiin perustuvaa vanhurskautta. Jumala luki hänet vanhurskaaksi sen perusteella, että Abraham uskoi Jumalan lupaukseen. Hän uskoi, vaikka Jumalan lupauksen toteutuminen näytti inhimillisesti ajatellen mahdottomalta. Hän kiinnitti huomionsa Jumalan lupaukseen, ei omiin tuntemuksiinsa tai aatoksiinsa. Näin meidän nykyajan Jumalan kansan jäsenten on myös tehtävä: roikuttava uskolla Jumalan lupauksessa Jeesuksesta. Jumala lukee meidätkin vanhurskaiksi uskon perusteella, ei sen perusteella, mitä me itsessämme tai Jumalan lain tai etiikan perusteella olemme.

Rauha Jumalan kanssa

Tämän jälkeen, viidennessä luvussa, Paavali alkaa tarkastella sitä, millainen on se Jumalalle kelpaavuus eli vanhurskaus, johon me olemme Jeesuksen tähden päässeet.

Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta (Room. 5:1)

Meillä on rauha Jumalan kanssa! Enää ei tarvitse varmistella tai pyristellä, että mitenkähän se pyhä Jumala meikäläiseen suhtautuu, että olenkohan riittävän pyhä kelvatakseni hänelle. Enää ei tarvitse ansaita Jumalalle kelpaamista, ei millään tavalla. Ei edes sillä, että kristityn vaellukseni on hyvää, että opetuslapseus toimii, että todistan Jeesuksesta, jne.

Mitään tällaista ei tarvita, jos ihminen on tullut vanhurskaaksi eli Jumalalle kelpaavaksi uskon perusteella. Silloin Jumala-suhteessa on rauha ja lepo. Se perustuu nimittäin Jeesukseen

Kristukseen, meidän Herraamme. Ei mihinkään, mitä minä itse olen tai mitä minun pitäisi olla. Sanoohan Paavali: ”Meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.” Ei siis sinun itsesi kautta. Älä rupea laittamaan Jeesuksen tilalle jotain omaasi rauhan perusteeksi tai ajat ulos taivaan tieltä.

Näinhän Jeesus itsekin lupasi:

”Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.” (Joh. 14:27)

Rauha Jumalan kanssa on elämämme arvokkain asia. Ilman sitä ei voi elää turvallisena ja iloisena eikä varmana siitä, minne menee tai siitä, että elämässä olisi jotain järkeä. Onhan Jumala luojamme. Me olemme luotuja, hänen luomiaan ja ylläpitämiään. On harvinaisen selvää, että jos luotu jotain tarvitsee, niin ennen kaikkea rauhan luojansa kanssa.

Millä perusteella eletään rauhassa Jumalan kanssa?

Kristityssäkin herää kysymys siitä, että millä perusteella saan olla tässä Paavalin kuvaamassa rauhassa Jumalan kanssa. Arkaan omaantuntoon hiipii epäily: eikö minun pitäisi pyhittyä riittävästi, jotta pysyisin Jumalan rauhassa. Vaikka jumalasuhteeseen päästäänkin pelkästään Jeesuksen ja armon varassa, niin eikö siinä uskonelämän jatkossa pitäisi itsekin tehdä jotain? Jotkuthan puhuvat siitä, että pitää ”elää voitellussa”, ”opetuslapseudessa” ja ”kuuliaisuudessa”.

Kaiken tällaisen kautta monet menettävät kokonaan rauhan Jumalan kanssa. Uskonelämästä tulee lainomaista yrittämistä pysyä riittävän pyhänä, jotta kelpaisi Jumalalle.

Mikä on Paavalin vastaus näin kokevalle?

”- - jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo.” (Room. 5:2)

Tuo ”jonka kautta olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon”, se on Jeesus Kristus. Hänen kauttaan, hänen takiaan, hänen perusteella, me olemme saaneet pääsyn armoon ja rauhaan Jumalan kanssa. Siksi, rakas kuulijamme, voit heittää rapakkoon kaikki ahdistavat mietteesi kaikesta erityisestä pyhityksestä tai voitellusta tai kuuliaisuudesta tai todistamisesta tai opetuslapseudesta. Niitten perusteella sinä et ole päässyt rauhaan Jumalan kanssa.

Etkä sinä siksi myöskään kestä Jumalan yhteydessä niiden perusteella. Sanoohan Paavali ”tähän armoon, *jossa nyt olemme*”. Ei ole kyse ainoastaan pääsystä Jumalan armoon ja rauhaan. Vaan myös pysymisestä siinä. Sekin perustuu kokonaan ja ainoastaan Jeesukseen Kristukseen, jonka kautta me olemme saaneet pääsyn tähän armoon, jossa nyt olemme.

Toivo vielä paremmasta

Seuraavaksi Paavali sanoi, että ”meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo” Uudessa käännöksessä sanotaan: ”Me riemuitsemme siitä toivosta, että pääsemme Jumalan kirkkauteen.”

Kun jumalasuhteeseen pääsemisen perustana on Jeesus Kristus, kun jumalasuhteessa pysymisen perustana on Jeesus Kristus, silloin ei tarvitse käyttää voimia siitä murehtimiseen, että olenkohan riittävän hyvä kelvatakseni Jumalalle. Silloin mielessä on paljon suuremmat asiat. Nimittäin se, että tämä elämä ei ole kaikki. Sen jälkeen tulee taivas: Jumalan näkeminen kasvoista kasvoihin ja osallisuus hänen kirkkaudestaan.

Ahdingosta riemuitseminen

Me riemuitsemme jopa ahdingosta, sillä tiedämme, että ahdinko saa aikaan kestävyyttä, kestävyys auttaa selviytymään koetuksesta ja koetuksesta selviytyminen antaa toivoa. Eikä toivo ole turha, sillä Jumala on vuodattanut rakkautensa meidän sydämiimme antamalla meille Pyhän Hengen. (Room. 5:4–5)

Kun jumalasuhteen perustana on Jeesus Kristus, silloin voi riemuita jopa ahdingosta. Eli siis koettelemuksista, kaikesta mahdollisesta epämiellyttävästä. Paavalin mukaan nimittäin ahdinko saa aikaan kestävyyttä.

Mielestäni Paavalin tekstiä pitäisi hieman tarkentaa. Voi nimittäin olla niinkin, että ahdinko saa ihmisen luovuttamaan. Tai että hän katkeroituu. Tai alkaa syyttelemään muita. Tai Jumalaa.

Tai sitten voi tosiaan käydä niin, että ahdinko saa aikaan kestävyyttä. Se toimii siten, että ahdingossa ihmisen on pakko turvautua Jumalaan entistä enemmän. On roikuttava hänen sanassaan kaikin voimin, kun muuta ei enää voi.

Itsestäni ja omasta kokemuksestani voin sanoa ainakin sen, että minun elämässäni on ollut hyvin, hyvin merkityksellistä se, kuinka jouduin syvään hengelliseen ahdinkoon Roomalaiskirjeen 1. ja 2. luvun tuomion julistusta lukiessani. (Tästä olen kertonut aiemmilla luennoilla). Se pakotti minut uppoutumaan Roomalaiskirjeen jatkoon eli siihen, miten ihmisestä voi tulla Jumalalle kelpaava. Opin sen aika hyvin. Näin minun elämässäni toteutui se, että ”kestävyys auttaa selviytymään koetuksesta ja koetuksesta selviytyminen antaa toivoa.” Nyt minulla on nimittäin vahva toivo siitä, että vaikka mitä tapahtuisi, Jeesuksessa minulla on vanhurskaus Jumalan edessä.

Aivan vastaavalla tavalla voi käydä kaikissa ihmiselämän koetuksissa. Kun antaa niiden toimia oikein, ne ajavat meitä turvautumaan Jumalaan yhä syvemmin, yhä kestävämmiin. Silloin koetuksesta myös selvitään. Ja siitä kasvaa toivo, että näin käy tulevienkin koettelemusten kohdalla.

Jumalan rakkaus on meissä läsnä

Joku voi sanoa, että tuollainen on toiveajattelua. Mutta ei se ole. Paavalihan sanoo: ”Eikä toivo ole turha, sillä Jumala on vuodattanut rakkautensa meidän sydämiimme antamalla meille Pyhän Hengen.”

Toivo ei ole turha. Jumala nimittäin rakastaa meitä. Eikä mikään ahdinko tai vihollisen voima ole suurempi kuin hänen rakkautensa voima. Kaiken lisäksi hän ei ole pelkästään tyytynyt rakastamaan meitä kaukaa, taivaastaan. Ei, vaan hän on rakkaudessaan tullut meidän luoksemme, meihin. Hän on vuodattanut rakkautensa meidän sydämiimme Pyhässä Hengessään. Hän voi vaikuttaa sen, että

kestämme koettelemuksissa jatkossakin, käytämme niitä hyväksemme niin, että ne saavat meidät roikkumaan uskolla Jumalassa yhä kestävämmiin.

Kristus kuoli jumalattomien edestä

Mutta kaikki ei ole vielä tässäkään. Loppupeleissä kyse ei nimittäin ole meidän kestävydestämme.

Sillä meidän vielä ollessamme heikot kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä. Tuskinpa kukaan käy kuolemaan jonkun vanhurskaan edestä; hyvän edestä joku mahdollisesti uskaltaa kuolla. Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme. (Room 5:7-8)

Jeesus on siis kuollut meidän edestämme jo silloin, kun me olimme kestäviä ja roikuimme Jumalan lupauksissa uskolla. Hänelle ja hänen ratkaisevalle pelastusteolle ei siis ollut ratkaisevaa meidän kestävytemme. Hän kuoli silloin, kun ihmiskunta ei suinkaan roikkunut Jumalassa uskolla, vaan oli kokonaan jumalatonta.

Tässä Jumala toimi hyvin erikoisella tavalla. Paavali sanoo, että edes vanhurskaan ihmisen puolesta juuri kukaan ei suostu kuolemaan. Jumalasuhdetta ei arvosteta niin paljoa. Mutta jos joku on yleisesti hyvä, niin silloin saattaisi maailmanhistoriasta löytyä muutama harva esimerkki siitä, että sellaisen ihmisen puolesta joku mahdollisesti suostuisi kuolemaan.

Jumalan rakkaus on niin suurta, että Kristus kuoli meidän puolestamme, kun me vielä olimme syntisiä.

Laskeva käyrä ei haittaa: heikko, jumalaton, syntinen on lunastettu

Edellä olevassa jaksossa Paavalin tekstissä on laskeva käyrä. Ensin hän sanoo: ”meidän vielä ollessamme heikot”. Sitten tulee seuraava taso ”jumalattomien edestä”. Ja sitten lopullinen ”kun me vielä olimme syntisiä.”

Siis mennään vaan alaspäin koko ajan: heikko, jumalaton, syntinen. Ja kaikessa Kristus on läsnä ja hänen lunastava kuolemansa.

Tähän perustuu se, että Paavali sanoi edellä: toivo ei saata häpeään. Jumalan rakkaus riittää, vaikka mentäisiin miten alas jumalasuhteen käyrällä. Se riittää heikolle. Mutta entä jos olet huonompi kuin heikko? Entä jos sinulle ei enää ole edes käsitystä Jumalasta. Silloin olet seuraavaksi alemmalla askeleella. Olet jumalaton. Mutta Jumalan rakkaus riittää. Kristus kuoli oikeaan aikaan jumalattomien edestä. Entä jos olet vielä alemmalla tasolla jumalasuhteessa? Olet syntinen, Jumalan vastustaja pahoissa teoissa ja ajatuksissa. Jumalan rakkaus riittää vieläkin, pohjaan asti. Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus kuoli meidän edestämme, kun me olimme syntisiä.

Huomaa, että tuossa aikamuotona on preesens. ”Jumala osoittaa rakkautensa”. Paavali ei sano: ”Jumala osoitti rakkautensa, siinä että Kristus kuoli edestämme.” Ei, vaan Jeesuksen teossa näkyy tänä päivänä se, miten Jumala suhtautuu sinuun. Jos tahdot päästä siitä selville, tarkkaile sitä, mitä

Jeesus aikanaan teki sinun hyväksesi. Ja tarkkaile myös sitä, mikä on sinun oma ansiosi siihen, että hän näin teki. Siitä näet, miten Jumala rakastaa sinua.

Paljoa ennemmin

Ja kun näin teemme, niin mikä on johtopäätös?

Paljoa ennemmin me siis nyt, kun olemme vanhurskautetut hänen veressään, pelastumme hänen kauttansa vihasta. Sillä jos me silloin, kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta, paljoa ennemmin me pelastumme hänen elämänsä kautta nyt, kun olemme sovitetut (Room.5:9–10).

Sinä tulit sovitetuksi Jumalan kanssa Jeesuksen veren kautta jo silloin, kun olit jumalasuhteessasi heikko, jumalaton, syntinen, Jumalan vihollinen. Miten paljon varmempaa onkaan sinun pelastumisesi nyt, kun olet lunastettu Jumalan lapsi!

Siksi jokainen saa palata takaisin Taivaallisen Isän armoon ja Jeesuksen hankkimaan sovituksen, vaikka olisi langennut miten pahasti pois Jumalan yhteydestä. Vaikka sen olisi tehnyt miten tahallaan.

Vielä yksi pointti: Paavali sanoo: ” tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta, paljoa ennemmin me pelastumme hänen elämänsä kautta nyt, kun olemme sovitetut.”

Jeesus ei pelkästään kuollut puolestamme. Hän myös elää puolestamme. Tässä elämässään hän rukoilee puolestamme. Eikä se ole mitään turhaa tai vaimeata esirukousta.

Lisäksi hän on läsnä sydämissämme. Hän elää uskovissaan, lohduttaa, neuvoo, varjelee, johdattaa. Siksi saamme olla varmoja pelastumisestamme. Hänellä on valta ja halu viedä meidänkin kohdallemme päätökseen se pelastustyö, jonka hän suoritti jo ennen sitä, kun olimme heikkoja, syntisiä, jumalattomia, Jumalan vihollisia.

Siksi Paavali päättää tämän jakson hänelle tyypilliseen ”ei ainoastaan” –ilmaukseen:

”emmekä ainoastaan sovitetut, vaan vieläpä on Jumala meidän kerskauksemme meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta me nyt olemme sovituksen saaneet.” (Room. 5:11)

Kristittyinä meidän ei pidä olla liian vaatimattomia siitä, mitä ajattelemme Jumalastamme ja hänen kyvystään pitää meistä huolta. Me emme ole ainoastaan sellaisessa suhteessa häneen, että olemme nippa nappa sovitetut, juuri ja juuri hyvissä väleissä. Ei, vaan Jumala on meidän ”kerskauksemme”. Se tarkoittaa sitä, minkä uusi käänös ilmaisee näin:

”Eikä siinä vielä kaikki. Me saamme myös riemuita Jumalastamme, kun nyt olemme vastaanottaneet Herramme Jeesuksen Kristuksen valmistaman sovituksen.”